

ZINCLAIR PRODUCTIONS ESITTÄÄ

SUURI TRILOGIA III

SUURI HANKE

SISÄLTÄÄ
LYHYTKERTOMUKSEN
KOLME LYHYTTÄ
JOULUNTOIVOTUSTA

ZINCLAIR PRODUCTIONS ESITTÄÄ

SUURI TRILOGIA III

SUURI HANKE

Kustannus Oy Toisvesi
Virrat

© Zinclair Productions
ja Kustannus Oy Toisvesi
Graafinen suunnittelu ja taitto: Taittolato Oy
Kitusenkirja Oy Kirjapaino
Virrat 2022

Sisälllys

Esinäytös	7
I Suuri suunnitelma punoutuu	10
II Suuri hanke käynnistyy	15
III Suuri rahahana aukeaa	22
IV Suuri ongelma ilmaantuu	26
Kolme lyhyttä jouluntoivotusta	37

Tämä faktiivinen tarina sijoittuu ajallisesti *Ginga: Nagareboshi Gin* ja *Ginga: Densetsu Weed* -sarjojen väliin, Suuren vallankumouksen jälkeen.

Esinäytös

"Noista pulisongeista on pakko päästä eroon. Tiedä vielä mitä ajattelevat tuollaisesta karvanaamasta."

"Hrmph! Näillä songeilla on saatu aikaan monta mehukasta sopimusta. Tunnen nytkin niiden kihelmöivän suuria kauppoja."

"Ajele onnenkarvasi ja pistä ne mukaan pussiin. Naamassasi et niitä kuitenkaan pidä."

Tämä oli ote tarinamme päähenkilöiden tavallisesta aamupäivästä. Saanko esitellä: pariskunta Penttilä–Eevala, Eevala–Penttilä Oy:n ansioituneet enemmistöosakkaat. Tuiki tavallisesta aamuväittelystä huolimatta heitä odotti elämänsä suurin koitos, josta riittäisi tarinoitavaa lukemattomille sukupolville.

Pentillä ja Eevalla oli yhteinen rakkaudenkohde: Hopeanuoli, myös Gingana tunnettu japanilainen animaatio ja sarjakuvasarja. Miten kovaksikeitetty pisespariskunta ja pikkulapsille suunnattu eläinsatu oikein päätyivät moiseen avioliiton satamaan? Lähtölaukauksen tähän oli antanut Eevan sisarpuoli Eva, joka kostonhimossaan oli yrittänyt sabotoida Eevan ensitreffit valehtelemalla, että kyseessä olisi romanttinen parisuhde-elokuva. Oma jalka kuitenkin puri koiraan: Hopeanuoli toimi Eevan ja Pentin suhteen alkuunpanijana, samalla kun Eevan oma suhde päättyi onnettoman videovalinnan vuoksi: hän oli vahingossa vuokrannut Unta vai rakkautta -rainan sijasta vieressä väijyneen Urotsukidōjin.

"Muistatko, kun ensitreffeillä katsoimme kaikki kasetit yhteen putkeen?"

"Se oli rakkautta ensi silmäyksellä."

Altistuminen Hopeanuolelle kantoi hedelmää: he olivat päättäneet rakennuttaa Hopeanuoli-teemaisen huvittelupuiston Japaniin. Alkuperäinen sijainti olisi luonnollisesti ollut Tokiossa, mutta vuosi sitten eräässä paikkakuntalaislehdessä oli maininta Hopeanuolen tapahtumista. Juuri niin: Hopeanuoli ei ollutkaan mielikuvituksen tuote, vaan totista totta! Tätä jymyuutista juhliittiin Penttilä–Eevalan pitäjässä viikkokaupalla.

"Mikäpä olisikaan ollut parempi paikka kuin Higashinarusen kylä, Hopeanuolen kotikontu."

"Se oli kyllä paras pisesidea suomalaismuistiin."

"Mikä siis meni pieleen?"

"Kummassa? Suhteessamme vai hankkeessamme?"

"Kertokaa toki molemmista. Ehkäpä löydämme näiden välille yhteyden."

Eräänä maanantaiaamuna Helsinki–Vantaan lentokentällä pisespariskunta oli odottamassa lähtöterminaalissa. Tunnelma oli jännittynyt: toteutuisiko vuoden päivät hiottu hanke, vai kaatuisiko se kuten viime kerralla kävi? Myönnettäköön, että ajatus hammasharjan ja partaveitsen yhdistelmästä ei ehkä ollut se paras menestysresepti.

Pitkät sekunnit laahustivat, kunnes lähtökuulutus kajahti rahisevista kaiuttimista. Mutta sitten paljastui jotain karmaisevaa: Lindströmit, heidän verivihollisensa, olivat pakkautuneet samalle lennolle.

"Kaikki oli sen jälkeen pelkkää alamäkeä. Olivat kuulemma 'vahingossa' sijoittaneet Nilkanuijan kauhukakaraveljekset suoraan taaksemme. Ne kutaleet olivat varmasti suunnitelleet koko jutun."

"Lentokoneessa on tunnelmaa, vai? Tiesin, ettei meidän olisi kannattanut huijata Monopolissa. Tietenkin ne mokomat yritäisivät kostaa."

"Minähän en vankilassa viittä vuoroa peräkkäin istu! Koko peli oli varmasti yhtä juonittelua alusta loppuun."

Lindströmien harmiksi Nilkkanuijan veljeksiltä oli pahin puh-
ti poissa, ja niinpä pisespariskunnan matka sujuikin yllättävän
rattoisasti. Heillä oli jopa aikaa rupertella turhuuksia, kuten seu-
raavasta sananvaihdesta käy ilmi:

"Onko Japanissa talitinttejä?"

"Onko Sveitsissä trapetsitaiteilijoita?"

"Mikä kysymys tuo on olevinaan?"

"Sitä juuri tarkoitin. Älä kysele mielettömiä, vaan keskity
olennaiseen."

I Suuri suunnitelma punoutuu

Sinivalkoinen lentokone seisoi Tokion lentokentällä. Kone oli tyhjentyneet matkustajista – lukuun ottamatta pisespariskuntaa, joka seiso tyrmistyneenä ulko-ovella. Ei punaista mattoa. Ei fanfaareita. Ei minkäänlaista vastaanottokomiteaa.

"Olen... pettynyt."

"Noh, noh, rakas haisunäätäpalleroni. Ei tämä mikään yllätys ole. Mehän olemme täällä vielä tuiki tuntemattomia. Kai muistat ensimmäisen Italianmatkamme?"

"Miten sen voisinkaan unohtaa. Jouduimme matkustamaan tavaratilassa, ja meidät kyydittiin kentältä tavara-autossa. Mikä häpeä."

"Ja siitä kuitenkin selvitettiin. Ja varmasti selviämme tästäkin. Tässä, ota nenäliina."

"Niisk. Kiitos. Maailma on julma, mutta onneksi voin aina luottaa omaan sapelihammasmisuuni."

"Niin ne ajat vain muuttuvat. Vai muka haisunäätäpallero? Ylikypsä mangameloni sinä olet."

"Oikeisiin sapelihammastiikereihin minä luottaisinkin toisin kuin tuollaiseen suppilonyhveröön."

Pisespariskunnan pettymyksille ei näkynyt loppua. Paljastui, että yksi matkalaukuista oli matkustanut Singaporeen nauttimaan viiden tähden hemmottelulomaa heidän kustannuksellaan. Tumma sadepilvi kerääntyi pikkuhiljaa pisespariskunnan päälle. Näky oli sen verta silmiinpistävä, että he saivat nopeasti

taksikuskin huomion, ja pian likomärkä pisnespariskunta olikin jo matkalla Tokion juna-asemalle.

Useiden tuntien jälkeen koettelemus oli vihdoinkin ja viimein ohi. Pisnespariskunta Eevala–Penttilä oli saapunut Akitan prefektuuriin, Higashinarusen pieneen mutta pippuriseen kylään. Asemalla heitä oli vastassa köyhä kunnanjohtaja Akaike Manikome. Ajatus huvittelupuistosta ja kassakirstun täyttymisestä oli sytyttänyt liekin kunnanjohtajan heikentyneessä sydämessä. Moista tunnetta hän ei ollut tuntenut sitten tavattuaan ihmekoira Pölyhuiskun, suomalaisen koiraturistin, jolla oli ollut ainutlaatuinen kyky morsettaa haukkumalla. Eräänlainen puuttuva rengas koirien ja ihmisten välillä, siis.

"Tervetuloa, terve tuloa! Toivottavasti matkanne oli miellyttävä?"

"Sovitaanko niin, että emme ota matkaa puheenaiheeksi? Mikä tahansa muu aihe kelpaa, mutta ei matkamme."

"Tuota... jos niin sitten haluatte. Olikos se niin, että te olette Suomesta?"

"Juuri niin. Hopeanuolen luvatusista maista."

"Aivan, aivan. Katsokaas, viime aikoina täällä on visiteerannut useita suomalaisia. Jopa eräs koira teki piipahduksen täällä. Oli muuten harvinaisen älykäs ja komea yksilö. Niin, ja lyhyt aika sitten täällä vielä asuikin eräs suomalainen. Mikäs se nimi olikaan... Muurimiina Tyttelinpää, sepä se."

"Tyttelinpää? Ei voi olla totta! Hänhän on lankoni appiukon vävyn isän sisarentyttären miniän äidin sisko. Ajatella, mikä yhteensattuma!"

"Apropoo... visiteeraus on ruotsia. Jos haluat kielioppisi kuntoon, sano *behöva*."

"Käytöstavat, rakas sittäisensä! Olemme Japanissa, emme Teboililla."

"Ei se mitään. Suomen kielen taidoissani onkin vielä paljon hiottavaa, ja mikä tahansa apu on aina tervetullutta. Mutta asiaan: tarkoituksenanne on siis rakentaa huvittelupuisto tänne?"

"Huvittelupuisto Hopeanuoliteemalla. Lisäksi ajattelimme lisätä mukaan vähän suomalaisväriä – näin yhteistyömme kunniaksi."

"Kuulostaa mielenkiintoiselta. Mutta hyvänen aika, ei meidän kannata tänne asemalle rupattelemaan jäädä! Matala majani on käytettävissänne. Siellä sopii keskustella suurista suunnitelmista."

"Vaan kuvittelitko, että jollain limusiinilla sinne pääryttelisimme? Ehei, se onneton oli onnistunut tuhlaamaan koko omaisuutensa, ja me saimme tuntea sen nahoissamme. Viisi kilometriä ylämäkeä saimme polkea kolmipaikkaisella tandempyörällä."

Raskaan elämymatkan jälkeen kolmikko saapui ränsistyneen kartanon pihaan. Pisespariskunta jäi odottamaan kuistille kunnanjohtajan lähdettyä etsimään vara-avainta.

"Minä en pidä tuosta kunnanjohtajasta sitten pätkän vertaa. Miten hän saattoi unohtaa kotiavaimensa asemalle? Miten tuollainen kultakala voisi olla luotettava piseskumppani?"

"Myönnetään, että hänessä on jotain epäilyttävää. Mutta toisaalta, hänellä on selvästi hajua mammonan päälle. Kai sinäkin sen aistit?"

"Jokin täällä kyllä haiskahtaa, eikä se ole paksu pankkitili."

Japaninkielisten kirosanojen säestämän odottelun jälkeen kunnanjohtajan puli putkahti esiin pimeästä kellarinluukusta. Vara-avain kourassaan hän laahusti takaisin pariskunnan luosamalla mumisten omiaan.

Pienen kartanon suuri ulko-ovi avautui naristen. Eteisessä kolmikkoa tervehti valtava pahvilaatikko.

"Ah, odottamani lähetys on saapunut. Täydellinen ajoitus! Ystävieni, ette tule uskomaan näkemäänne."

Eikä pisespariskunta näkymää hevin uskonutkaan: paketista paljastui kaksi elotonta koiraa.

"Olen kyllä kuullut kaikenlaisia huhuja siitä, miten japanilaiset kohtelevat lemmikkejään, mutta tämä menee yli hilseen!"

"Rauhoittukaa, arvoisat vieraani. Katsokaapa näitä otuksia tarkemmin. Kuinka usein löydätte koirasta virtanäppäimen?"

"Eivätkö ne olekaan oikeita? Joitakin leluja, vai?"

"Hah! Leluja muka! Saanen esitellä: Gabriel ja Marjorie. Kaksi identtistä akita-popottia."

"Ovatko nuo muka robotteja?"

"Ei. Popotteja. Toisin kuin robotit, nämä muistuttavat eläviä olentoja."

"Uskomatonta. En tiennyt, että nykyteknologia pystyy moi- seen."

"Etkö ole koskaan nähnyt mecha-animeaa? Ei kaikki televisios- ta tuleva ole puutaheinää."

Kunnanjohtaja napautti molempien koirien vasemmassa kor- vassa olevaa virtanäppäintä. Siinä samassa koirat nousivat pys- tyyn ja alkoivat temmeltää kuin olisivat olleet lihaa ja verta.

Popottiduo- n tutustuessa uuteen kotiinsa oli piseskolmikko siirtynyt ruokasaliin nauttimaan japanilaisen keittiön antimista. Pentti ja Eeva eivät kuitenkaan olleet nielleet viimeisen viiden minuutin tapahtumia, joten heidän syömisestään ei tahtonut tulla mitään. Kunnanjohtaja yritti selittää:

"Muistatthän, kun kerroin eräästä suomalaisesta koirasta, joka kävi täällä vähän aikaa sitten? No, hän teki minuun lähte- mättömän vaikutuksen. Se hurtta ei ollut mikään tavallinen kirppusäkki – hän oli kuin ihminen! Pystyimme keskustelemaan maailmanmenosta kuin vanha pariskunta. Sen jälkeen aloin miettiä, että ehkä ihmisten ja koirien maailmat eivät olekaan niin erilaiset. Meidän tarvitsee vain löytää puuttuva rengas – eräänlainen välittäjä, mediaattori. Pysyttekö kärryillä?"

"Sillä tyypillä ei ollut kaikki matot vintillä suorassa. Ih- missetkö muka koiria? Ja koirat ihmisiä? Absurdia!"

"Muista toki, että absurdismi on yksi pisesmaailman pe- ruspilareista. Eivät järki ja logiikka markkinavoimia vello."

"Pah! Absurdismi on vain jalostettua hulluutta. Mutta turha tätä on jatkaa – ilmiselvä hömötinti kun olet."

Kunnanjohtaja jatkoi löpinäänsä:

"Satuinpa sattumalta satsumaa syödessäni muistaa veljenpoi- kani Chenin. Katsokaas, hän on erikoistunut robotiikkaan ja veropolitiikkaan, ja hänen opinnäytetyönsä oli popottitekniikkaa hyödyntävä verokarhu. Jos hän pystyy rakentamaan karhua muistuttavan popotin, niin koirapopotti tuskin olisi temppu eikä mikään."

"Hmm. Tuohan kuulostaa varsin nerokkaalta. Siis se verokar- hujuttu. Ihmisiä vapautuisi tuottavampiin töihin."

"Mutta mikä näiden... öh, popottien tarkoitus oikein on?"

"He soluttautuvat Õun laumaan ja keräävät minulle tärkeitä tietoja. Sallikaa pieni itsekehu, mutta kyseessä on luovuuteni huipentuma."

"Mikä on Õun lauma?"

"Te tulitte tänne Hopeanuolen vuoksi, ettekä tiedä mikä Õun lauma on? Tiedoksenne: Hopeanuoli on Õun lauman ylipäällikkö, kenraali, komentaja ja ties mitä."

"Tiesin, että meidän olisi pitänyt odottaa kunnes leikkaamaton versio julkaistaisiin. Metsään ne Golden Voicen tyypit olivat kaiken kääntäneet."

"Hyvä sinun tässä vaiheessa on sanoa, että olit oikeassa. Et sinä silloin leikkaamattoman julkaisusta mitään tiennyt. Kukaan ei tiennyt, mokoma pömppiäinen."

"Lupasit, ettet ikinä enää käytä sitä sanaa! Luottotasosi on samaa luokkaa Golden Voicen kääntäjien kanssa."

Loppuilta kului kunnanjohtajan selittäessä Hopeanuoli-animen leikkaamattoman version tapahtumia. Auringon laskiessa kunnanjohtaja selosti popottiduille heidän tehtävänsä ja lähetti heidät matkaan. Kunnanjohtaja virnisti ilkeästi ja kuiskasi äänettömästi:

"Lorusi on lopussa, Hopeanuoli. Tuhosit minut, ja nyt minä tuhoan sinut. Ja tuon tonttupariskunnan avulla pääsen uuteen nousuun. Hih!"

Kunnanjohtaja vilkaisi kauhuissaan ympärille, ettei kukaan vain olisi kuullut koulutyttöhihkaisuaan. Mutta pisespariskunta oli yläkerran vierashuoneessa punomassa omia juoniaan:

"Sillä kunnanjohtajan tontulla ei ole pienintäkään hajua todellisista aikeistamme. Käydään suunnitelma vielä läpi, ja sitten unta nopsasti palloon. Huomenna käynnistämme Suuren hankkeen."

"Raha kaikkien, ja kaikki rahan puolesta!"

"Älä ole aina niin teatraalinen, rakas näärännäppyni."

Näissä kieroissa tunnelmissa käytiin kunnanjohtajan kartanossa yön lepoon. Samaan aikaan Gabriel ja Marjorie juoksivat pimeää metsätietä tuntematta väsymystä ja tietämättä synkkää kohtaloansa...

II Suuri hanke käynnistyy

Kaksoissolan solassa vietettiin synkkää eloa. Jälleen kerran oli läheisestä metsästä löytynyt koiran irtopää, joka paljastui kuuluneen Ōun laumalaiselle. Tätä oli jatkunut siitä asti, kun Hopeanuoli ja hänen uskolliset ystävänsä John ja Akame olivat päihittäneet Yakuza-koirien johtajan, Kummasedän. Koko lauma oli nyt kutsuttu koolle Torahampaalle, paikalliseen eduskuntataloon. Johtajakolmikko oli pitämässä hätäpalaveria, jonka päätös tultaisiin julistamaan julkisesti.

"Oikeassahan minä olin, kuten aina. Meidän olisi pitänyt tappaa Kummasetä. Ettekö ole vielä oppineet, etteivät hänen tapaisensa niljakkeet koskaan opi läksyään?"

"Vaikka en yleensä olekaan samaa mieltä kanssasi, John, niin minut on pakko myöntää, että teimme pahan virhearvion. Joskus pahuus on kitkettävä maasta juurien myöten, jotta se saataisiin loppumaan. Mitä mieltä olet, ylipäällikkö?"

Mutta Hopeanuoli ei ollut maanpinnalla. Hän oli rakastunut. Ah, l'amour...

"Anteeksi häiriö, mutta ulkopuolella lauma alkaa tulla levottomaksi. Päätös olisi pian hyvä saada aikaan."

"Hyvä sinun on puhua kun päällikkömme on seitsemännessä taivaassa."

"Suo anteeksi Johnin käytös. Ilmoita laumalle, että olemme valmiita."

Vartija teki nyökkäävän eleen ja poistui kammioista. John loi murhaavan katseen Akameen:

"Jaahas, Akame haluaa taas leikkiä ylipäällikköä. Tiedät hyvin, ettei Hopeanuoli suostu tähän."

"Johtajalla on tärkeämpää ajateltavaa. Sitä paitsi olen varma, että päätöksemme on lauman tulevaisuuden kannalta välttämätön."

Ulkopuolella mellastava koiralauma hiljentyi Akamen ja Johnin ilmestyttyä luolan suuaukosta. Akame kiipesi puhujankorokkeelle (puunkannon ja hiidenkiven risteytys – koirainsinööritaidon taidonnäyte) mutta hädin tuskin ehti aukaista kuononsa ennen kuin joku työnsi hänet alas. Toivuttuaan järkytyksestä hän kohtasi toisen järkytyksen: työntäjä oli ollut Hopeanuoli. Ylipäällikön suusta kajahti kova, mutta värisevä ääni:

"Vannon, että jokainen nykyinen, entinen ja tuleva pahuuden liittolainen pyyhitään aika-avaruusjatkumosta niin kauan kun minussa henki pihisee!"

Koko lauma yhtyi hyväksyntää merkitsevään ulvontaan. Mitään niin suurta ei oltu koettu Kaksoissolassa sitten Hopeanuolen isän, Rikin, pidettyä kannustuspuheen taisteluun tappajakarhu Akakabutoa vastaan. Vähitellen ulvonta laantui, ja laumalaiset hajaantuivat kotoluoliinsa kuivattellemaan kyyneleitänsä. John Hopeanuolelle:

"Mikä ihmeen vala tuo oikein oli? Akamen suusta olisi jotain tuollaista voinut odottaakin, mutta että sinun..."

"Maailmankuvani on murroksen kourissa. Mieleni hyrrää kuin murrosikäisen hormonitehdas. Ehdotan, että vältämme jutustelua, sillä en voi ottaa vastuuta puheistani."

"Edelleenkö sinä ajattelet vain Sakuraa? Ellet sattunut tietämään, meillä on paljon suurempia murheita."

"HELLO WORLD"

Johtajatrio kääntyi katsomaan, mistä tuo luonnoton ja mekaaninen ääni oli tullut. Heidän yllätyksekseen ääni oli lähtöisin tuiki tavallisesta akita-koirasta, joka seisoi heidän alapuolellaan ja tuijotti heitä silmiin hypnoottisella katseellaan. Hänen takaa käveli esiin täysin identtinen yksilö, joka vaikutti olevan parivaljakon johtava elin.

"Suokaa anteeksi veljeni käytös. Hän valmistui... siis syntyi ennen minua ja on siksi kommunikaatiokyvyiltään puutteellisempi."

"TRUE"

"En ole ennen nähnyt teitä. Oletteko uusia tulokkaita?"

"Kyllä. Olemme orpoja, maailman kolhimia, kirppujen syömiä kulkukoiria, jotka haluavat vain elää rauhassa toisten kaltaistensa seurassa."

"Tervetuloa sitten vain laumaamme. Meillä on tarjolla suojaa ja ravintoa – jopa B-vitamiinilisää on saatavilla. Voitte kutsua minua Akameksi."

"Minä olen Hopeanuoli, ja tämä tässä on John. Me pidämme tästä paikasta huolen ja takaamme sen turvallisuuden."

"Voi kiitos, kiitos paljon! Meidän onkin syytä ladata akkujamme... kuvaannollisesti siis!"

Niinpä parivaljakko ohjattiin uuteen kotiinsa, suuren kuusen alle louhittuun luolaan. Kaikki oli tähän asti mennyt suunnitelman mukaisesti, mutta luolassa suunnitelmasta paljastui suuri aukko:

"WARNING BATTERY LOW"

"Tiedetään, tiedetään! Mutta arvaa mitä. Täällä takapajulassa ei ole pistorasiaa. Eikä meillä riitä virta takaisin kylään asti."

"GAME OVER"

"Odotas, taisin saada idean. Ja tarvitsen siihen sinun apuasi."

Hetkeäkään epäröimättä ja tuntematta hitustakaan sääliä iski Marjorie hampaansa Gabrielin rintakehään ja repäisi sen auki paljastaen suuren sykkivän laitteiston, joka toimitti sydämen virkaa.

"Noin paljon vielä virtaa... Mekomakin valehtelija!"

"ERROR ERROR"

Marjorie työnsi kuononsa syvälle Gabrielin sydämeen, kunnes tunsu sähkövirran kulkevan metallisissa kulmahampaissaan. Gabriel täräsi ja säkeni kipinöitä, jotka polttivat Marjorien teko-urkkia. Pian luolan kuitenkin valtasi tuttu pimeys ja hiljaisuus.

"ADIOS AMIGOSssssss"

"Jäähyväisviesti espanjaksi? Mitä ohjelmoijamme oikein ajatteli? Olisi edes ollut Adios Amigas."

Uusilla voimillaan Marjorie raahasi veljensä elottoman ruumiin luolan perälle ja peitti sen kivillä ja hiekalla. Popottikoiras tuskin leviäisi voimakasta hajua, mutta syvälle keskusmuistiin kirjoitettu koodinpätkä määräsi Marjorien pelaamaan varman päälle. Astuttuaan luolasta ulos Marjorien valtasi virtashokki: hänen päänsä alkoi naksahdella, ja hänen raajansa tekivät tahdottomia liikkeitä. Ohi kävellyt koira tulkitsevi kyseisen toiminnan aamujumpaksi ja piti lyhyen ylistyspuheen terveistä elämäntavoista. Koska Marjorielta ei luonnollisestikaan kiitosta kuulunut, loukkaantui kyseinen koira sydänjuuriaan myöten ja meni luolaansa itkemään itsensä uneen. Marjorien kohtaus tuntui kestävän lyhyen ikuisuuden, kunnes hän vihdoin sai yhteyden raajoihinsa ja äänet hänen päässään kaikkosivat. Mutta kyseinen tapaturma oli jättänyt jälkensä: hän ei enää ollut kehossaan yksin. Kaksi yhtäaikaista ohjelmaa kilpaili hänen mielensä hallinnasta, palkintona prosessori ja puoli mikropiiriä. Kunnanjohtajan täydellinen suunnitelma oli saanut todella ruman käänteen, ja pian hän saisi tuta sen näpeissään...

***

"Ja tähän tulee tanssilava."

"Mitenköhän japanilaisilta sujuu paritanssi? Ehkä meidän kannattaisi ensin kokeilla tavallista ravintolaa?"

"Sinä ainainen vastarannankiiski. Tämä järvimaisema on kuin luotu kesäillan valssille. Ja sitä paitsi ehdin jo käynnistää paikan markkinoinnin."

"Mitä ihmettä tarkoitat? Meidänhän piti olla liikekumppaneita! Ei salaisuuksia, ei omin päin tehtyjä sopimuksia!"

"Suu kiinni ja silmät auki. Kas tässä: tanssilavan avajaisten mainosesitys. Koptokone reistaili, mutta kai siitä selvää saa."

Hopeanuoli-gaala

Tanssilava Iloinen Akita
Higashinaruse, Akita, Japani
19.06. ■■■■

Ilman ohjelma

- 20.00 Avajaispuhe "Hopeanuoli - Japanin ja Suomen yhdysside"
- 20.20 "Ginga: Nagareboshi Gin" Säv. Gorō Ōmi Esittäjä: Katri Helena Kalaoja
- 20.25 Haastatteluhavara Yoshihiro Takahashi, Hopeanuolen luoja
- 20.45 Kahvitarjoilu
- 21.00 Haastatteluhavara Daisuke Fujiwara, Hopeanuolen omistaja
- 21.20 Haastatteluhavara Jari Lehtinen, kunniavieras
- 21.40 Asiantuntijaluento "Lisää animea ja mangaa Suomeen?"
- 22.00 "Koiran sieraimin" Säv. Matti Puurtinen Esittäjä: Arja Koriseva
- 22.05 Asiantuntijaluento "Eläintarinoiden puolesta!"
- 22.25 Huvittelupuiston esittelykiertä
- 23.00 "Tomorrow" Säv. Gorō Ōmi Esittäjä: Takayuki Miyuchi
- 23.05 Tanssia läpi yön

Tapahtuman järjestää Eevala-Penttilä Oy

TERVETULO A

"Kuka enää haluaa matkustaa jonnekin tavanomaiselle Rönsyn tai Haikun lavalle? Tämä on tulevaisuutta! Eksoottisia tanssimatkoja maailman ääriin. Kassakoneiden kilinää ei voi estää."

"Miten onnistuit pyydystämään Katri Helenan haaviisi? Minä olen jo yrittänyt vuosia tuloksetta saada sopimusta aikaiseksi."

"Kyllähän sinä tiedät, että minä olen suhteemme karismaattisempi puolisko. Onhan se nähty, ettei tsarmisi pure edes kotiloihin tai kirppuihin."

"Ne kotilot olivat vain liian vikkeliä etanaralliini! Ja olen varma, että se kieron näköinen dobermanni kaappasi kirppusirkukseni tähdet. Lunnasvaatimusta ei ole vielä kuulunut, mutta odotas vain!"

Laskevan auringon säteet kimpoilivat läheisen järven pinnalta pispnespariskunnan saattaessa maanmittauksensa loppuun. Kunnanjohtaja saattoi heidät takaisin kartanoonsa potkulaudalla.

"Ja niitä potkulautoja oli siis yksi. Me kolme kiidimme yhdellä laudalla."

Näky oli... paras olla sanomatta mitään.

Piristääkseen pisespariskunnan päivää kunnanjohtaja oli loihnut heille ainutlaatuisen japanilais-suomalaisen kynttiläillallisen: alkuruoaksi riisipalleroita mämmissä, pääruoaksi täyteenpumpattua pallokalaa pernamuusilla ja sillillä, ja jälkiruooksi varsinaista kuninkaiden ruokaa – fileerattua seteliä ja suklaakolikoita. Nam, maisk, slurp.

"Nam, maisk, slurp."

"Miten ihmeessä teillä yhtäkkiä riittää rahaa kaikkeen tähän?"

"Avustusta köyhälle kunnanjohtajalle -tempuni toimii aina. Sitä paitsi tämä teidän hankkeenne on sen verta vedenkestävä, että pienestä ennakkorahastuksesta tuskin lienee haittaa."

Pisespariskunta siirtyi olohuoneeseen maarut piripintaan täynnä. Pienet illanistujaiset tekisivät hyvää ruoansulatukselle. Lyhyen odottelun jälkeen kunnanjohtaja saapui tynnyri sylissä.

"Samppanja on ikävä kyllä loppu, mutta sakea riittää maailmanloppuun saakka. Tässä, olkaa hyvät."

"Kiitos, mutta toimme omat juomat mukaanamme."

"Ähäs! Kyllä ehta sake aina kokaiinikolan voittoa."

Yhtäkkiä pisespariskunta kirkaisi lujaa. Olohuoneen ikkunasta kurkisti sisään jokin suuri hahmo.

"Ei syytä huoleen. Kyseessä on vain Tanntarell... Ei... Ei se mitenkään voi olla..."

Eikä se ollutkaan. Ikkunasta kurkisti sisään pelokkaan näköinen mies. Kunnanjohtaja avasi ikkunan.

"Anteeksi tunkeiluni, mutta ovikellonne ei näytä toimivan. Minulle kerrottiin, että te olette tämän alueen vastuuhenkilö?"

"Kyllä. Minä olen Akaike Manikome, paikallinen kylähullu... tarkoitan siis kunnanjohtaja!"

"Minä olen Hauzuka Tawata, Circus Charlestonin sirkustirehtööri."

"Hauska tutustua... jos siis ymmärsin puujalkavitsinne oikein?"

"Valitettavasti en tullut tänne huumorimielessä. Minulla on hirvittäviä, aivan hirvittäviä uutisia. Sirkuskaravaanimme leiriytyi viime yöksi kylänne karavaanarialueelle. Pahoin pelkään, että yksi esiintyjistämme, sirkuskarhu Paddington, on karannut.

Löysimme hänen häkistään kynityn kanan ja tikku-ukon. Epäilen, että hänellä on kana kynittävänä ihmiskunnan kanssa."

Ikävä kyllä sirkustirehtööri oli oikeassa. Mutta oliko tämä sitten mikään ihme? Kenen kantti kestäisi esiintyä naurettavissa meikeissä ja pöljässä hatussa vuosikaudet sirkusyleisön pilkattavana ja ivattavana? On se raja sirkuskarhullakin, ja nyt kostonmehulla täyttynyt kattila oli saavuttanut räjähdyspisteensä. Läheisen kallion huipulla kaksi kiiluvaa silmää tuijotti ränsistynyttä kartanoa.

"Vaviskaa, ihmiset! Kostoni on oleva huikea!" Näin tappajakarhu Paddington murahteli ajatuksissaan.

Higashinarusen kylän rauha oli jälleen vaakalaudalla. Ensin Akakabuto, nyt Paddington. Mistä näitä tappajakarhuja oikein tulee?

III Suuri rahahana aukeaa

"Sanotaan, että totuus löytyy piirongin takaa. Minä löysin ho-meisen banaanin."

Kunnanjohtaja heilutteli lötkömäistä puikulaa pisesparis-kunnan edessä virne silmäkulmassaan. Kesti vähän aikaa, ennen kuin pisespariskunta keksi jotakin järkevää sanottavaa:

"Tuota... Mitenkäs tämä tappajakarhujupakka oikein vaikut-taa suunnitelmiimme?"

"Hah! Akakabuto on kuollut ja kuopattu. Voisin tietysti nos-tattaa ja täyttää sen. Siitähän voisi saada napakan turistinähtä-vyyden huvitteluistuomme."

"Tarkoitin siis tätä uutta tapausta. Sirkuskarhu Paddingtonia, josta se sirkustirehtööri kävi täällä varoittamassa."

Samassa ovelta kuului napakka koputus.

"Voi ei! Paddington on täällä! Muistatte kai mitä tapahtui Hopeanuoleessa?"

"Pah! Jos se olisi oikea tappajakarhu, se olisi jo tullut ovesta läpi. Kokemusta on."

Kunnanjohtaja nousi ja lähti avaamaan ovea pisespariskun-nan kyyristyessä sohvapöydän alle. Ja oikeassahan kunnanjohta-ja oli: koputtaja oli Marjorie, ei tappajakarhu.

"Tehtävä suoritettu, keisari. Anon siirtoa vaiheeseen kaksi."

"MISSION ACCOMPLISHED"

Marjorien jokainen tekokarva pinkaisi irti hänen keinoihos-taan. Gabriel seiso i hänen vierellään – rintakehä aukirevittynä

mutta muuten aivan elinvoimaisena. Marjorien änkytysohjelma aktivoitui:

"G...G...G...G..."

"Mitä ihmettä sinulle on käynyt, Gabriel? Ja mitä sinun turkillesi tapahtui, Marjorie? Tulkaa sisään, hyvänen aika!"

Kunnanjohtajan käskystä Gabriel säntäsi sisään kuin innokas koiranpentu. Mutta Marjorie jäi jumittuneena paikalleen. Kunnanjohtaja nosti Marjorien sisään ja laski sohvalle pisespariskunnan viereen.

"Kutsuiko tuo rob... popotti sinua keisariksi?"

"Eh, heh... Pientä sisäpiirihuumoria vain. Todellisuudessa olen perin vaatimaton mies."

Lausuttuaan tuon valkoisen valheen kunnanjohtaja nappasi Gabrielin mukaansa keittiöön, sammutti tästä virran ja nosti ruokailupöydälle. Koska Chen oli ystävällisesti toimittanut popottien huolto-oppaan, oli kunnanjohtaja päättänyt hoitaa alaisensa uuteen kuosiin omin käsin.

Ja niin meni yö. Ja seuraava päivä. Ja seuraava yö. Ja seuraava päivä. Ja seuraava yö. Ja seuraava päivä. Ja seuraava yö. Ja seuraava päivä. Ja seuraava yö. Ja seuraava päivä. Ja seuraava yö. Ja seuraava päivä. Ja niin meni viikko. Ja sitten meni toinenkin viikko. Vilkaistaanpa tähän väliin, mitä kunnanjohtajalle oikein kuuluu:

"Kiros ja kuolema sen Chenin kanssa! Popottien huolto muka helppo toimenpide. Olisi pitänyt vain lähettää tämä romukasa suoraan hänelle korjattavaksi. Huokaus. No, yritetään vielä kerran."

Ja niin meni vielä yksi viikko. Mutta sitten se tapahtui. Häntä vipottaen Gabriel hyppäsi ruokailupöydältä alas ja vipelti suoraan nuolemaan Marjorien kuonoa, joka edelleen löhöili sohvalla. Mutta Marjorie ei ollut innoissaan tästä ilouutisesta. Gabrielin ilmestyminen oli laukaissut hänessä änkytyksen lisäksi vainoharhaisuusohjelman. Hän oli varma, että Gabriel hautoisi kosta ja voisi hetkenä minä hyvänsä tehdä saman tempun hänelle minkä hän oli tehnyt hänelle.

Pisespariskunnalla ei pyyhkinyt yhtään sen paremmin. Karhupelon lamaannuttamina he olivat linnoittautuneet kunnanjoht-

tajan kartanoon. He eivät olleet päässeet ulos viikkokausiin, ja siksi Suuri hanke oli nyt aikataulustaan jäljessä.

"Nyt kun sait popottipiskisi toimimaan, voitkin lähettää molemmat tappamaan sen tappajakarhun."

"Sehän minun tarkoitukseni on koko ajan ollutkin. Miksi luulitte minun muuten korjaavan viikkokaudet tätä kurjaa otusta? Mutta odottakaa hetki pieni – minun täytyy hoitaa eräs asia."

Kunnanjohtaja nappasi Marjorien syliinsä ja kantoi tämän yläkertaan työhuoneeseensa.

"Kas näin. Täällä meitä ei voi kuunnella. Olen tarkastuttanut nämä seinät, eikä niistä löydetty korvia."

Kunnanjohtaja kurottautui kohti Marjorien kirsua, jonka sisään hän oli kätkenyt pienen ääninauhurin. Nyt hän saisi kuulla, mitä Kaksoissolan väki oikein juoni hänen päänsä menoksi. Mutta sitten tapahtui jotakin, mitä on vaikea pukea sanoiksi. Lopputulos oli kuitenkin se, että kunnanjohtajan oikeassa kädessä, jossa vain lyhyt aika sitten oli vielä ollut viisi makkarapötkömäistä sormea, oli nyt neljä makkarapötkömäistä sormea ja yksi verinen tylppä. Kunnanjohtajalta kesti tunnin tajuta mitä oikein oli tapahtunut, mutta sitten se iski: Marjorie oli purrut hänen etusormensa halki, poikki ja pinoon. Tämän käsitettyään kunnanjohtaja puristi huulensa tiukasti yhteen ja suurella voimalla pusersi niiden läpi ainoan sanan, joka pyöri hänen mielessään:

"Miksi?"

Marjorie oli yhtä hämillään kuin kunnanjohtaja. Hänen emolevyssään olisi pitänyt olla turvalukko tällaisten onnettomuuksien varalta. Hän penkoi koko levyn läpi, mutta ei löytänyt sitä. Joku – tai jokin – oli murtanut Marjorien turvalukon.

"Sinä kurja... Sinä kurja rikoit Ensimmäisen pääsäännön!"

Kuka selittäisi kunnanjohtajalle, että Asimovin lait pätevät vain robotteihin, eivät popotteihin? Kylmä totuus oli, että koko tapaturma oli kunnanjohtajan syytä, mutta eihän hän tietenkään sitä koskaan pystyisi tajuamaan saati ymmärtämään.

Jostakin käsittämättömästä syystä kunnanjohtaja ei tähän asti ollut vielä tuntenut yhtään kipua. Ehkä hänen ääreishermostonsa kaipaisi rasvausta, tiedä häntä. Mutta nyt, vihdoin ja viimein, kaiken tämän odottelun ja ihmettelyn jälkeen tajunnanrä-

jäyttävä kipu virtasi hänen kehonsa läpi. Se todisti lopullisesti, että tämä kaikki oli totta eikä painajaista. Kunnanjohtaja ulvoi tuskaansa. Marjorien valtasi hinku pyytää anteeksi, mutta jokin voima hänen sisällään esti kyseisen toiminnon. Hän pelkäsi Gabrielia, mutta vielä enemmän hän pelkäsi itseään. Peto oli hänen sisällään irti, eikä hän pystynyt hallitsemaan sitä.

Kunnanjohtaja ja Marjorie jäivät tuijottamaan toisiaan. Tuijotuskilpailu olisi kestänyt varmasti ikuisuuden, jollei kunnanjohtaja olisi havahtunut veren pulppuamiseen etusormensa tyngästä. Hän haki kylpyhuoneen kaapista harsoa ja tyrehdytti sillä verenvuodon. Hän huokaisi syvään ja jäi tuijottamaan itseään kaapinoven peilistä, kunnes tunsu itsensä taas rauhalliseksi.

"Pahemminkin olisi voinut käydä. Olisi voinut mennä kaksi sormea. Ja vielä vasemmasta kädestä. Sitä en olisi kestänyt. Mutta tämän... tämän minä kestäen."

Kunnanjohtaja oli yllättävän optimistinen silloin kun sille päälle kävi. Hän palasi työhuoneeseensa ja huikkasi Marjorien seuraamaan häntä takaisin alakertaan. Marjorielta kesti hetki tajuta mitä kunnanjohtaja oli tarkoittanut – hän oli ilmiselvästi tullut isäntäänsä.

Ulkona kunnanjohtaja selosti popottisaruksille heidän tehtävänsä kaataa tappajakarhu Paddington. Hän antoi heidän haistaa tappajakarhun pellennenää, jonka sirkustirehtööri oli hänelle lainannut. Hyvästellessään popottiduo on muistot Pölyhuiskusta tulvivat takaisin kunnanjohtajan mieleen, ja hän päätti jäädä kuistille pohdiskelemaan elämän tarkoitusta.

IV Suuri ongelma ilmaantuu

Ei kestänyt kauaakaan, kun popottikaksoset onnistuivat saamaan tappajakarhu Paddingtonin hajusta kiinni. Marjorie antoi Gabriel johdattaa pitääkseen tätä silmällä. Hänen ajatuksensa olivat jumittuneet Gabrieliin ja siihen, miten tämä oli onnistunut selviytymään tyhjällä akulla takaisin kunnanjohtajan luo.

Totuus oli harvinaisen yksinkertainen, ja yksi Chenin suurimpia aivoituksia. Hän oli nimittäin asentanut molempiin popotteihin hätäakun, joka aktivoituisi jommankumman äityessä turhan itsekkääksi. Oli se Chen Gekshin vain nokkela poika. Sääli, että hänen elämänsä jäi niin lyhyeksi, ja siksipä hänen saavutuksensa jäivät pian unholaan. Ja miten turha hänen kuolemansa olikaan: Juhlittuaan saamaansa apurahaa turhan railakkaasti hän hoiperteli pajassaan kotiavaintansa etsien. Yksi vaivainen harha-askel laukaisi dominoefektin, minkä suurena loppuhuipentumana verokarhupopotin prototyypiksi rojahti alas portaita murskaten Chenin ja kaikki hänen unelmansa.

Takaisin karhujahtiin ja Marjorien identiteettikriisiin pariin. Gabrielin vilistäessä jo kaukana laahusti Marjorie vaivoin eteenpäin yrittäen samalla pitää itsensä kasassa. Hän tunsu vieraantuvan kehostaan hetki hetkeltä enemmän. Pian Gabriel katosi näkyvistä, ja Marjorie lysähti kasaan.

"Gabriel, tule takaisin!"

Marjorie tärisee hysteerisesti. Hänen mielensä täyttyi synkistä ajatuksista: suurkaupunkeja ilmiliekeissä, tienvarret täynnä

ruumiita, verta ja tuhkaa silmäkantamattomiin... Hän tunsi itsensä riivatuksi – jos popotti nyt sellaiseksi voi itsensä tuntea. Jokin silmitön pahuus yritti riistää hänen mielensä, eikä hän tiennyt miten olisi estänyt sen. Marjorien mielessä vilahti jo ajatus luovuttamisesta, kunnes Gabrielin ulvonta sai hänen mekaaniset aistinsa takaisin valpilleen. Hän hypähti pystyyn ja sinkosi juoksuun kohti Gabrielin ääntä, mutta ei ollut varma, ohjasiko hän kehoaan vai keho häntä.

"TARGET ACQUIRED"

Gabriel oli löytänyt tappajakarhu Paddingtonin. Nälkäinen karhu roikkui puunoksalla kurottautumassa kohti mehiläispesää. Huomatessaan Gabrielin hänen otteensa irtosi, ja hän putosi maahan lötsähtäen kuin hyytelökakku. Pudotuksesta aiheutunut kipu sai tappajakarhu Paddingtonin raivon valtaan.

"TERMINATE"

Tämä jäi Gabrielin viimeiseksi sanaksi. Chen ei ollut suunnitellut akita-popotteja karhukoiriksi, mikä tässä tilanteessa ilmeni valitettavan nopeasti. Gabriel laukkasi suoraan kohti tappajakarhua ilman pelkoa, epärointiä tai järjenkäyttöä. Tappajakarhu Paddington nosti oikean etutassunsa ilmaan ja iski sen suoraan Gabrielin läpi repien popottikoiran keskeltä kahtia.

"GAME OVZZZZ."

Marjorien saapuessa paikalle häntä odotti lohduton näky: Gabrielin irronnut etupää räitisi ja tärisi, ja tämän silmät yrittivät epätoivoisesti tavoittaa Marjorien katseen. Kun heidän katseensa viimein kohtasivat, Gabriel avasi suunsa sanoakseen jotain. Hän ei kuitenkaan saanut sanaakaan suustansa, koska hänen äänikorttinsa oli kärehtänyt. Marjorie katseli voimattomana popottiveljensä viimeisiä ponnisteluja kertoakseen jotakin ilmeisen tärkeää. Pian valo Gabrielin silmissä sammui, ja hän jäi elottomana tuijottamaan Marjorien hämmentyneitä kasvoja. Hätäakun tyhjentyessä loppuun viimeinen sähköpulsssi virtasi Gabrielin eturuumiin läpi heittäen sen ilmaan ja iskien takaisin maahan kuin heittopussin. Marjorien valtasi suuri suru, joka kuitenkin haihtui silmänräpäyksessä hänen nähdessään vihollisensa. Tappajakarhu Paddington oli valtava: ainakin puolet Akakabuton koosta Suuren taistelun aikoihin.

Kuten kaikki varmasti muistamme, monta monituista vuotta sitten karhunmetsästäjä Gohee Takeda oli vannonut kaatavansa tappajakarhu Akakabuton. Lukemattomien hukkareissujen jälkeen hän onnistui kuin onnistuikin saamaan Akakabuton tähtäimeensä ja tulilinjalle. Mutta suuri epäonni vainosi häntä, sillä kaikista niistä mahdollisista luodeista, jotka hän olisi voinut Akakabutoon upottaa, hän oli onnistunut valitsemaan yksilön, jota vaivasi pahanlaatuinen lorvikatarri. Tällä Goheen ampumalla luodilla ei ollut aikomustakaan suorittaa elämäntehtäväänsä, vaan astuessaan Akakabuton pään sisään kyseinen luoti oli päättänyt tehdä elämänsä lokoisaksi ja jäi asustelemaan Akakabuton aivoihin. Monet tutkijat ovat teorisoineet, että tämä ylimääräinen asukas Akakabuton ylliskamarissa aiheutti vakavia häiriöitä hänen hormonituotannossaan, minkä seurauksena Akakabutos- ta kehkeytyi Suuren taisteluun mennessä tuhti poika. Henkilökohtaisesti olen kuitenkin varma, että Akakabuton ylikehittyneelle lihaksistolle oli rutkasti yksinkertaisempi syy: hänen tuleva Kaksoissolan keisariutensa synnytti ulkonäköpaineita, minkä seurauksena Akakabuto oli ryhtynyt kehonrakentajaksi. Kukapa nyt jotakin laihaa ruipeloa jaksaisi päivät pitkät katsella – saati sitten palvella?

Mutta se oli se, ja tämä on nyt tämä. Tappajakarhu Paddington vastaan Marjorie. Tulisiko tästä Suurta taisteluakin suurempi taistelu, vai lässähtääkö kaikki Suureen munaukseen?

Marjorie pui strategiaansa. Hyökkäisikö hän suoraan vai sivusta? Vai olisiko taktisen perääntymisen paikka? Marjorien vasempaan sieraimen asennettu laskukone – muuta paikkaa ei Chen ollut sille löytänyt – raksutti ehtimistään. Pian Majorien kaipaama tulos ilmaantui laskurin näyttöpäätteeseen, mutta juuri ennen kuin kone ehti tulostaa kyseisen luvun puski Marjorien pimeä puolisko ruman päänsä esiin ja jakoi sen nollalla. Tilttiin hän koko laskukone meni, ja sen vaivalla laskema tulos katosi bittiavaruuden kylmään sineen. Marjorie odotti ja odotti muttei saanut kaipaamaansa lukua. Yllättäen suuri pimeys peitti hänet kosteaan ja lämpimään syleilyynsä. Marjorie oli hämillään: sammuiko aurinko vai paloiko proppu hänen silmistään? Lyhyen odottelun jälkeen Marjorien silmät alkoivat tottua pi-

mehteen, ja hän erotti valkoisia kohoumia. Silmiään tiristämällä ja pienten valonsäikeiden avustuksella hän onnistui erottamaan edessään komean kitalaen. Sitten Marjorie sen oivalsi: hän oli tappajakarhu Paddingtonin suussa. Tai tarkemmin ottaen hänen eturuumiinsa oli. Vaikka tappajakarhu Paddingtonilla olikin mittava kita, ei Marjorie sinne kokonaisena ollut kuitenkaan mahtunut.

Marjorie yritti riuhtoa itsensä irti kaikin voimin, vaikka tunsikin olevansa täysin jumissa. Purukaluston tiukentaessa otetaan Marjorien valtasi pakokauhu. Hänen ajatuksensa keskittyivät vain ja ainoastaan tähän hetkeen – mikä oli kriittinen virhe. Juuri tällaista hetkeä Marjorien pimeä puoli oli odottanut siitä asti kun oli syntynyt virtashokin saattamana. Alta murto-osasekunnissa se tyhjensi kaikki Marjorien alkuperäisen ohjelman tiedostot ja korvasi ne omilla maailmanvalloitus suunnitelmillaan. Hyvästi Pehmo-Marjorie – tervetuloa Tuhma-Marjorie!

"Kuolema ihmisille!"

Tuhma-Marjorien ensimmäiset mutta sitäkin kunnianhimoisemmat sanat kuuluivat pelkkänä muminana tappajakarhu Paddingtonille, joka oli jo alkanut kyllästyä koko tilanteeseen. Kosteaa ympäristö sai Tuhma-Marjoriesta irtoilemaan pieniä sähköiskuja, mikä katkaisi kamelin selän: Tappajakarhu Paddington puraisi Marjorien keskeltä halki, poikki ja pinoon, ja sylki suussaan olevan Marjorien puolikkaan ulos. Tuhma-Marjorien elämä jäi lyhyeksi, mutta sitäkin... no, varsin vaatimattomaksi ja aikaansaamattomaksi se myös jäi.

Tappajakarhu Paddington oli onnensa kukkuloilla. "Jippii!" hän hirtahti mielessään. Mutta sitten koitti hämmästelyn aika. Ei verta. Ei pienintäkään pisaraa.

"Älä jukoliste sano, että nuo olivat niitä popottioituksia..."

Popottielukat olivat jo tuttu juttu tappajakarhu Paddingtonille. Rahanpuutteen vuoksi Chen oli nimittäin kaupittelut verokarhupopottejaan erilaisiin tarkoituksiin. Menestystä ei kuitenkaan herunut, ei edes Circus Charlestonilta, johon hän oli tarjonnut popottejaan sirkuskarhuiksi. "Aitous on meidän valttimme, nääs". Tappajakarhu Paddington ehti kuitenkin tehdä tutta-

vuotta mekaanisten lajitoveriensa kanssa, joten akita-popotit eivät tulleet yllätyksinä.

Tappajakarhu Paddington oli masentunut. Hänellä oli vakava ongelma, joka uhkasi hänen tulevaisuuttaan maailmankuuluisana tappajakarhuna: hän ei pystynyt tappamaan ketään. Vietettyään koko elämänsä ihmisten seurassa olivat nuo kierot kaksijalkaiset ehtineet myrkyttää hänet moraalioppeillaan, empatiantaidollaan ja syyllisydentunteellaan. Jo pelkkä ajatus pörröisen söpöhöpön pupun listimisestä sai hänet huonovointiseksi. Siksi äskeinen välikohtaus ehti jo herättää hänessä etäisen toivon pilkahduksen, mutta tajuttuaan asian todellisen laidan hän mursertui lopullisesti.

"Katsokaa tuota nallekarhua! Se on niin söde!"

Tappajanalle Paddington oli lähellä saada slaagin kuullessaan tuon korviavihlovan karjaisun. Hän peitti silmänsä tassuillaan, mutta uteliaisuus vei voiton, ja hän kurkisti tassujen välistä, kuka kyseinen karjuja mahtoi olla. Pikkutyttö osoitti lyhyellä ja ehjällä etusormellaan suoraan häntä. Vieraspaikkakuntalainen turistiperhe oli tullut vaellusretkelle bongaillemaan luonnon ihmeitä, ja nyt he olivat saaneet haaviinsa mitä ihmeellisimmän ihmeen: tappajanallen, joka ei ollut tappanut ketään. Turistimies veti pikkutytön taaemmas turistinaisen räpsäyttäessä oivan kuvan Paddingtonista. Sitä oli ylpeä näyttää sukulaisille.

Tappajanalle Paddington pidätteli itkua. Sirkuksessa hän oli voinut piiloutua roolinsa taakse, mutta nyt jokainen häneen osoitettu kommentti oli kuin miekanisku selkäytimen läpi suoraan sydämeen.

"Se on loppu nyt! Show on ohi! Laskekaa esirippu!" Tappajanalle Paddington karjui niin kovaa kuin sai itsestään irti, mutta siitäkös turistiperhe vain innostui. Turistimies veti repustaan esille mikrofonin ja alkoi nauhoittaa tappajanalle Paddingtonin dramaattista monologia.

Tappajanalle Paddington nappasi popottidun jäänteet mukaansa ja pisti juoksuksi. Matkalla hän pirautti kunnon itkut. "Minä en ole söpö! En varmana ole! Miksi meitä kohdellaan kuin pikkuvauvoja? Miksi meidät tehdään aina naurunalaisiksi? Mikä ihmisillä oikein on meitä vastaan?"

Suuria kysymyksiä pieneltä mieleltä. Mutta saatetaan tappa-janalle Paddingtonin tarina nyt päätökseen. Hyvän koulutuksen-sa ansiosta hän halusi pitää ympäristön siistinä, ja siksipä hän vei popottien jäännökset kunnanjohtajan kartanon takapihalle olevaan roskakoriin. Tuon uroteon jälkeen hän kapusi tutulle paikalleen läheisen kallion huipulle ja kajautti suustaan sellaisel-la voimalla, josta Akakabutokin olisi ollut kateellinen:

"En ehkä voi riistää muilta henkeä, mutta minulla on vielä äs-sä hihassa! Sitä ette voi viedä minulta ikinä, te karvattomat ma-kakit!"

Hän silmäili kunnanjohtajan kartanoa verenpunaisilla silmil-lään ja sen jälkeen katosi metsän uumeniin. Halinalle Padding-tonia ei sen koommin nähty, kuultu tai haistettu.

***

Pisnespariskunta oli kerännyt rohkeutensa ja päättänyt palata kartoittamaan huvittelupuistoa. Lisäpontta tähän antoivat Pen-tin onnenpulisongit, jotka olivat tehneet näyttävän paluun. Kos-ka kunnanjohtajalla oli tärkeämpää tekemistä, pisnespariskunta oli tilannut oman kuljetuksen. Akitalaisen taksin kurvatessa tanssilavan perustusten eteen ei pisnespariskunta ollut uskoa silmiään: joku oli rakentanut läheiselle pikkusaarelle mökin. Moinen ei tullut kysymykseenkään, ja niinpä pisnespariskunta oli pian soutamassa vuokraveneellä kuulustelemaan tuon mökin lainsuojatonta asukkaa. Veneen kolahtaessa rantaan mökin ovi paiskahti auki, ja vihaisen oloinen kalastajaukko ampaisi pisnes-pariskunnan päälle.

"Mikä maihinnousu täällä on meneillään?! Häipykää ja sas-siin!"

"Päivää saareen. Edustamme Eevala–Penttilä Oy:tä ja tulim-me tiedustelemaan, että oletteko te sattumoisin rakentaneet tuon mökin?"

"Edustakaa mitä edustatte, teillä ei ole mitään asiaa tänne! Tiehenne siitä!"

"Rauhallisesti, kalamies. Olettekos te myös suomalainen?"

"Herra Miikkulainen teille! Ja kun kerran udellaan, niin ehta suomalainen minä olen. Valitettavasti. Joku onneton väkersi minusta laulun, ja pian koko kansakunta vainosi minua nimikirjoitusruinauksillaan. Vaelsin puolet maailmaa päästäkseni eroon kaikesta suomalaisesta ja ryhdyin kalastajaksi unohtaakseni liikemaailman julmuudet. Ja keihin minä onnistun täällä ensimmäisenä törmäämään? Suomalaisiin liikemiehiin! Ai että tätä minun tuuriani!"

"Ikävä kuulla, mutta valitettavasti me olimme täällä ensin. Tässä on mustaa valkoisella. Omistamme koko alueen tämä saari mukaan lukien, ja siksi meidän on häädetävä teidät."

"Ja niin vaivalla minä tämän majan kyhäsin! Mutta antaa olla. Olen väitellyt elämässäni jo aivan tarpeeksi. Minä muutan Kongoon, ettekä varmasti sitten seuraa perässä!"

"Se ratkesi harvinaisen helposti. Ehdin jo odottaa vuosikausia kestävä paperisotaa."

"Olisit kiittänyt pulisonkejani. Rakkautta ne kaipaavat, eivät saksia."

Pisnespariskunnan soutuessa takaisin korviahuumaava pörinä kantautui kalastajaukon mökin takaa, josta pian ilmestyi näkyviin toisen maailmansodan aikainen vesitaso. Iästään huolimatta lentokone viilsi järven pintaa sulavasti, kaartui vaivattomasti nousuun ja halkoi pian taivaan sineä ylväkkäästi kuin kotka. Veneen kolahtaessa rantakivikolle erottui kone enää kaukaisena pisteenä taivaanrannassa. Pisnespariskunta päästi melankolisen huokauksen ja kömpi veneestä ylös jatkamaan maalista aherrustaan.

Kesäpäivän aurinko porotti posket punaisina, ja yleinen ilma-piiri oli kuin perisuomalaisen kesämökin pihamaalta – vain sääsket puuttuivat. Pisnespariskunnan käryävät niskakarvat houkuttelivat kylläkin kaikenlaisia muita hyönteisiä heidän ympärilleen, eikä kummallakaan ollut pienintäkään hinkua hieroa lähempää tuttavuutta niiden kanssa.

"Nyt taitaa mennä ainoa! Missä ne hiivatun opastemerkit ovat? Minä lähden pois, jos niitä ei ala kuulua!"

"Mitäpä jos kääntäisit pikkaisen sitä päätäsi? Tuossahan sinun takanasi nuo ovat. Ja maailmanpyörän merkki näyttää olevan tuolla kauempana Hopeanuolen vieressä. Mitä...?"

"Hopeanuoli? Hopeanuoli ilmielävänä! Mikä onnenpotku!"

"Tämä on tilaisuutemme! Onhan ne tarvikkeet sinulla mukana?"

"On, on. Juokse nyt vain! Meidän on napattava se!"

Miten Hopeanuoli oli päätynyt kaikista mahdollisista paikoista juuri pisnespariskunnan luokse? Tarina on se vanha tuttu: rakkauden sokaisemana Hopeanuoli oli ollut näkevinään ihas-tuksenkohteensa Sakuran ja lähtenyt tämän perään. Hopeanuolen silmissä kiiluvat sydämenkuvat kuitenkin haihtuivat nopeasti hänen tajuttuaan, että oli jahdannut kilometritolkulla valkoista muovipussia. Samalla hän oli ajautunut suoraan suden suuhun. Pisnespariskunta laukkasi suoraan häntä kohti, ja heidän silmänsä leiskuivat ikävyyksiä. Suuri takaa-ajo oli alkanut.

"Pahus, se äkkäsi meidät! Nopeammin! Se ei saa päästä karuun!"

"Hyi hiivata! Kenkäni värjäytyi siniseksi. Astuinko mustikan vai smurffin päälle?"

"Älä nyt takerru pikkuasioihin. Kotona sitten ehdit lankata kenkäsi miljoonaan kertaan. Juokse nyt vain!"

Metsään mentiin ja urakalla. Oksat ja varret hakkasivat pisnespariskuntaa, juuret ja kannot yrittivät kampata heidät, ja vieraspaikkakuntalainen turistiperhe piinasi heitä loputtomilla kysymyksillään, mutta mikään luontoäidin este ei pärjännyt suomalaista sisua vastaan. Jahti jatkui ja jatkui, mutta kumpikaan osapuoli ei osoittanut pienintäkään väsymisen merkkiä. Pisnespariskunnan jokavuotinen maratonjuoksu tuotti vihdoinkin tulosta, ja Hopeanuolen piti laittaa kaikkensa likoon. Kiinni ei sopisi jäädä, varsinkaan nyt kun näköpiirissä oli romanttisia hetkiä ja keväisiä retkiä. Ah, l'amour...

"Heh, ihan tulee ne Hopeanuolen juoksukohtaukset mieleen."

"Leipäläpi umpeen ja tossua tossun eteen!"

Mutta kaikki loppuu aikanaan, ja niin myös Suuri takaa-ajo. Pisnespariskunnan edessä möllötti pohjaton rotko, eikä Hopeanuolesta näkynyt enää karvaakaan.

"Tästä ei pääse ylitse."

"Voi vietävä! Kuka tuommoisen kolon on maahan jyrsinyt?"

"Mutta tähän on... Tämä on se rotko Hopeanuolesta! Muis-tathan sen vielä?"

"Niinpäs onkin. Se näyttää luonnossa paljon pienemmältä kuin piirrettynä."

"Mutta on se silti aika loikka. Uskallammeko...?"

Eeva kurkisti varovasti kallionkielekkeeltä, mitä rotko oikein kätki sisäänsä. Pohjattoman rotkon pohjalla näytti virtaavan hyinen, syvä joki.

"Pahimmassa tapauksessa kastumme vain läpimäriksi. Roh-keasti siis eteenpäin!"

Eeva aktivoi muistissaan kaikki aerobic-tunneillaan oppiman-sa niksit ja singahti juoksuun. Pentin silmät kostuivat. Niin sula-vaa liikehdintää hän ei ollut nähnyt sitten edellisten olympialais-ten.

Ponnistaessaan loikkaan Eevan korko painui pieneen hal-keamaan, ja hän lăsähti nenälleen. Parin kirosanan tarjoaman voiman avulla hän ponnisti nopeasti takaisin ylös ja ryhtyi toi-seen yritykseen. Tällä kertaa Eevan kohtaloksi ei koitunut hal-keama vaan pieni mutta sitäkin pirullisempi kivi, johon hän iski jalkansa ja mursi vaivaisenluunsa – ja se oli sitten siinä. Pises-pariskunta lähti ontuen tarpomaan takaisin kunnanjohtajan kartanolle nuolemaan haavojaan.

Hopeanuoli kurkisti rotkon toisella puolella olevan puun ta-kaa ja huokaisi helpotuksesta. Käännyttyään takaisin kohti Kak-soissolaa hänen aikaisemmin jahtaamansa muovipussi hyppäsi yllättäen hänen kimppuunsa. Hopeanuoli koki elämänsä taiste-lun. Hän riuhtoi ja puri, mutta muovipussiin ei tullut naarmua-kaan. Muovipussin tukahduttaessa kaiken ilman Hopeanuoli ehti nähdä koko elämänsä vilisevän silmissään. Kuolonkellojen jo kilistäessä napakka tuulenpuuska kuitenkin repi muovipussin irti ja paiskoi sen rotkoon. Yksi pahuuden liittolainen oli jälleen kerran onnistuneesti pyyhitty pois aika-avaruusjatkumosta.

"Mutta tätä taistelua ei sitten tule muistelmiini."

FIN

LISÄTARINA

ZINCLAIR PRODUCTIONS ESITTÄÄ

**Kolme lyhyttä
jouluntoivotusta**
(ja yksi vähän pitempi)

Tarina on osittain fiktiota, osittain puolifaktaa, mutta suurimmalta osin yllättävän hämmentävää. Tarinassa on viittauksia *Suuren vallankumoukseen*.

> Ajankohta: Joulukuu, 1995

> Sijainti: Ähtärin eläintarha, karhuaitaus

"Akakabuton ennenaikainen kuolema oli traaginen, vaikkakaan ei kovin yllättävä takaisku. En kiellä, ettenkö tuntisi suurta surua lajitoverimme kohtaloa kohtaan: hänellä oli lupaavia valmiuksia kehittyä historian vaikutusvaltaisimmaksi karhuksi – mutta karhuntappaja Gohee Takedan luoti vangitsi hänet kehityslinjalle, joka teki hänestä eläimellisen hupsuttelijan ja turvotti hänen egonsa riikinkukkomaisiin mittasuhteisiin, mikä lopulta johti odotettuun uhoon ja siitä seuranneeseen tuhoon. Niinpä olemme jälleen lähtöpisteessä. Aika näyttää, tuleeko meistä tämän planeetan valtalaji, vai alennummeko aamujumpan vetäjiksi. Tätä menoa jälkimmäinen vaihtoehto vaikuttaa entistä todennäköisemmältä, mutta meidän ei pidä vielä vaipuvan epätoivoon. Ehkäpä seuraavaa Akakabutoa onnistaa enemmän, kuka tietää. Ehdotan kuitenkin viestintäkanaviemme uudistamista, sillä seuraavaa suru-uutista en halaja odottaa toiset kymmenen vuotta, vaikka se kantautuisikin toiselta puolelta pientä maailmaamme. Enempää minulla ei ole sanottavaa. Hyvää joulua, onnellista uutta vuotta – sekä rauhallista talviunta, rakkaat lajitoverit. Tavatkaamme uudelleen, kun aurinko on sulattanut kaiken lumen maasta."

"Mestari Grudfort on puhunut!"

> Ajankohta: Joulukuu, 2091

> Sijainti: Akitan prefektuuri, Yksisola

Akamen pojanpojanpojanpoika Ukume selaili vanhaa Guinnessin ennätysten kirjaa. Lemmikkiosiossa hänen silmiinsä pisti maininta suomalaisesta Matti-Maijasta, joka omisti maailman mikroskooppisimman ja snobeimman koiran.

”Ajatella, miten niin vaatimattomista olosuhteista saattoi syntyä maailmoja mullistava vallankumousajattelijä”, Ukume ajatteli ääneen.

Matti-Maijan koira Pölyhuisku ei syntynyt vaatimattomaksi. Hänellä oli oiva joukko kunnianhimoisia tavoitteita elämälleen, joista yksi oli kohottaa koira–ihmissymbioosi tasolle, jonne sienillä ja puilla ei olisi mitään asiaa. Ja tämä olisi ollut vasta ensimmäinen vaihe. Pölyhuiskun sanoin: ”Jonakin kauniina päivänä ylitämme ihmismielen, ja saamme kruunata itsemme tämän planeetan kruununjalokiviksi.”

Pölyhuiskun ratkaisu tämän haaveen toteuttamiseen oli hänen perustamansa koulukunta, joka koulutti tavallista älykkäämpiä koiria Pölyhuiskun ihanteiden mukaisesti. Ideaalimalina oli Überhund, ylikoira, jonka älykkyydelle, moraalille ja taiteellisille ansioille ei olisi tässä maailmassa vertaista. Mutta kuten arvata saattoi, monet taviskoirat tykkäsivät kyttyrää moisselle hankkeelle, ja vuosikymmenien ajan tavis- ja ylikoirien välit kiristyivät katketakseen kuin viulunkieli kesken vuosisadan merkittävimmän juhlakonsertin. Vuonna 2051, monta monituisia vuotta Pölyhuiskun tomumajan maatumisesta, odotettu koirasota sitten syttyi. Ylikoirien oveluudesta ei ollut taviskoirien massoille vastusta, ja niinpä ylikoirilla oli pian sukupuutto edessä.

Näin palaamme takaisin tähän synkkään vuoteen 2091, jolloin maailmassa on jäljellä enää yksi ylikoira. Tämä viimeinen Überhund on Akamen pojanpojanpojanpoika Ukume.

”Jännää, eikö vain?” kuului ääni dobermannin.

”Snipre! Mitä sinä täällä teet?”

”Käytit kysymyksessäsi väärää persoonapronominia. Oikea muoto olisi ollut: mitä *minä* täällä teen?”

”Ole hiljaa! Ja häivy, tai ulvon pomon paikalle!”

”Tuollainen *das uberwuffe* ei ansaitse Hopeanuolta pomokseen. Tänä jouluna sinä kuolet.”

Snipre? Hopeanuoli vuonna 2091? Lyhyt selitys lienee paikallaan.

Vuonna 1985 akitalainen akitakoira Hopeanuoli (tmn. Gin) päihitti paikallista Kaksoissolan solaa ahdistelewan Akakabuto-karhun ja perusti kyseiselle alueelle ”koirien paratiisin”, jota pahat kielet myöhemmin alkoivat kutsua Hopeanuoli-imperiumiksi, sillä johtajanpesti siirtyi vain Hopeanuolen jälkipolvien mukana, eikä demokratia saanut odotettua kannatusta. Seuraavan 106 vuoden ajan moni asia koitteli Hopeanuoli-imperiumia ja Kaksoissolaa: geenimanipuloitu jättirakki, koirien räjäytystyömaa, ylikiehahtanut tulivuori – sekä tuoreimpana yllätyksenä pieni musta-aukko, joka kulkeutui Maapallon läpi ja nappasi mukaansa toisen Kaksoissolan muodostavista vuorista. Samaan syssyyn katosi ukko-Goheen historialliseksi rakennukseksi nimitetty erämaja. Vaikka Kaksoissolan vieressä sijaitsevan Higashinarusen autiokylän turistilukemat nousivat tämän harvinaisen onnettomuuden ansiosta ennätyslukemiin, ne hujautivat kuitenkin pian pysyvästi pohjamutiin. Kaksoissolasta tuli täten Yksisola, Higashinarusen autiokylä menetti viimeisen tulonlähteesä, ja Manikomea olisi itkettänyt niin, ettei edes Tanttarellin rakastavaisesta syykystä olisi ollut apua.

Satakuusi vuotta on pitkä aika, eikä ole mikään ihme, että mielikuvitus alkaa takkuilla. ”Nimien kierrätys kunniaan!” lausui eräs viisas koira. Niinpä Hopeanuoli-imperiumin tuoreinta poma tituleerattiin Hopeanuoli II:ksi (tmn. Gin II), ja tulevalle pojallekin oli jo nimi varattuna: Weed II.

Snipre oli pahamaineisen Sniper-dobermannin jälkeläinen, vuosimallia ’85 – ja aivan samanlainen ongelmayksilö kuin esisänsä. Vaikka vuonna 2091 suurin osa ihmis- ja koirakunnasta kannatti tabula rasa -ajatusmallia, tässä dobermannien suvussa pahanhalu vaikutti periytyvän kuin turkinväri. Lyhyen elämänsä aikana Snipre oli ehtinyt tappamaan satakunta koira ja keinot-

telemaan itsensä korkeisiin asemiin. Hopeanuoli-imperiumiin hänellä ei olisi ollut mitään asiaa – jollei hänellä ollut ainutlaatuista taitoa leipoa tajunnanräjäyttäviä korvapuusteja Higashinarusen autiossa leipomossa.

Ukumen ulvoessa apua Hopeanuoli II oli täyttä päätä mussuttelemassa Snipren aamupäivän tuotoksia.

”Mokoma ahmatti,” torui Sakura II. ”Miten oikein kuvittelet täydellä mahalla selviytyväsi tämän illan jouluatrainimesta ja bukin roolista?”

”Poden pahimman luokan kramppikuumetta, johon tehokuurina tepsii vain täyden täysi vatsa. Jos Mossilla ei olisi tuhansia vaivojaan, hän olisi ilomielin tarjoutunut bukin rooliin, eikä minun tarvitsisi sulloa itseäni näin täyteen. Tätä uhrautuvaisuutta!”

”Moss (II) on vain turhan tuhti tuhatjalkaiseksi. Ei sillä mitään muita ongelmia ole. Hei, etkö sinä kuule? Ukume ulvoo sinua apuun.”

”Äsh. Kyllä se pärjää. Joka päivähän se on ulvomassa hätäänsä. Se saa pikku hiljaa alkaa itsenäistyä eikä aina tukeutua muihin. Onhan se kuitenkin ylikoira ja vieläpä ehta iga, ja kuten joka iikka tietää, igat pärjäävät aina.”

”Käsittämätön otus.”

”No, sellaisia ne ylikoirat usein ovat.”

”Puhuinkin sinusta.”

Bukki, eli yourubukki, on japanilaisten vastine joulupukille, jonka he kehittivät Suomen ja Japanin välisissä kulttuurilympialaisissa 60-luvulla. Tämä japanilaisten hoikempi painos omasta tuhdistaan punanutustamme vei voiton ja levisi ympäri maailmaa uudeksi jouluikoniksi. Niinpä ei ole mikään ihme, että jopa Hopeanuoli-imperiumissa tämä tuoreempi punanuttu on joka jouluaaton vakiovieras.

Ukumen ja Snipren riitaisa keskustelutuokio kesti kelpo osan päivästä. Pian aurinko jo puuhasi iltatoimiaan ja lopulta sammutti valot.

”Näin joulun alla pimeä saapuu nopeasti. Vaan mukavan jutukaverin kanssa aika viereiikin nopeasti, vai mitä?”

”Ole hiljaa! Ja häivy, tai ulvon pomon paikalle!”

”Juupa juu. Ylikoiraksi dialogisi on erittäin yksipuolista. Mutta se siitä. Tehtäväni on pian suoritettu loppuun. Seuraa minua.”

Ukume lähti seuraamaan Snipreä koiranpennunutelaisuudellaan. Sisimmissään hän tunsikaikkien hälyttimien hälyttävän täyttä häkää, mutta uteliaisuuden voima on välillä mitä uskomattomin.

Pian parivaljakko saapui hylätyn erämökin pihaan. Snipre avasi lahonneen oven ja työnsi Ukumen sisälle.

”Tottelevaisuus, minuus ja tasapäisyys!”

”Tä?”

Hölmistynyt Ukume jäi tuijottamaan ulko-ovea, jonka Snipre pauskasi kiinni hänen takanaan. Muutaman minuutin jälkeen hän äkkäsi olevansa yksin pimeässä ja kylmässä erämökissä. Hän tunsikaikkien ihonsa menevän kananlihalle, ja pientä karvanlähtöäkin oli havaittavissa.

”Hou, hou, hou! Onkos täällä kilttejä pentuja?”

Pienen huoneen nurkasta nousi esiin ihmisen muotoinen hahmo, jonka silmät loistivat kirkkaina ja valaisivat pimeän huoneen. Ukume valmistautui hyökkäämään, kunnes viime hetkellä tajusi kuka kyseinen hahmo oli.

”Yourubukki ilmielävänä!”

Periaatteessa Ukume oli oikeassa. Koska yourubukkia ei todellisuudessa ollut olemassa, kuka tai mikä tahansa sopivaan kolttuun ja asenteeseen puettuna kelpasi yourubukiksi. Ja tässä tapauksessa painotus on mikä-sanalla, sillä kyseessä ei toki ollut ilmielävä olento, vaan yksi monista 80-luvulla massatuotantoon levinneistä youroboukki-roboteista.

”Hou, hou, jou! Katso ja ihastu!”

Youroboukki nosti lattialta pullean lahjasäkin ja veti esiin plasmakanuunan.

”En minä tuota toivonut!” jäivät Ukumen viimeisiksi sanoiksi hänen vaalean ja tulenaran turkkinsa herahthaessa liekkeihin.

Siinä samassa Hopeanuoli ja Sakura ampaisivat ovesta sisään vetäen suurta joulukoristelaatikkoa, mutta Ukumen kohtalo oli jo lyöty lukkoon. Plasmakanuunan tuhovoima on mitä uskomattomin, eikä Ukume ehtinyt tuntea kivun häivääkään muuttuaan tuhkakasaksi.

Youroboukki nosti leveän hymyn muovisiin kasvoihinsa ja paukautti äänikortiltaan:

”DogCo MegaCorp. toivottaa hyvää joulua ja onnellista uutta vuotta!”

> Ajankohta: Lyhyt hetki edellisestä

> Sijainti: Neo-Tokio, DogCo MegaCorp.

”Doddiih, sinne meni viimeinen Überhund. Neljä vuosikymmentä siinä kesti, mutta tulipahan tehtyä. Koirakunnan tasapäisyys on palautettu entiseen loistoonsa, ja sooloilijat pysykööt tästedes lestissään. Nyt voimme vihdoinkin jatkaa vuoden 2051 yhtiökokousta. Pidetään pieni kahvitauko, ja jatketaan sitten esityslistan seuraavasta kohdasta. Niin, ja tähän väliin kun vielä muistan: hyvää joulua ja onnellista uutta vuotta kaikille vielä elossa oleville jäsenille.”

> Ajankohta: Joulukuu, 1999

> Sijainti: Kaksmäki, vanhainkoti Iltarusko

”On hyvä olla juuri tässä nyt ja näin... laulo kultanen Berit, vaan nykynuorisol ei oo mittää laulamise arvosta. Mie oon varma, et kaupungit ajaa nuo tulevaisuuen toivot vääjäämättömää hulluutee. Tääl kylämme helläs huomaa nuo viattoma karitsat temmeltää kui pikkuenkelit, mut auta armias ku opintojen aika koittaa tuol aiva liia suures maailmas. Sielt ei palaa mittää viattomii karitsoi, vaa koko joukko hunnej! Aiva päättömii hunnej! Mitä ne siel kaupungeis niide päähä oikee takkoo? Niinku se Paasikivien tapaus. Nysse Paasikivien poika sitte lähti sinne Japaniin jahtaa puhuvii koirii jostaki lastenohjelmast. Niil o siel muka jotai hurtta-armeijoit. Aikune mies ja viel noin käsittämätö mielikuvitus! Yritinhän mie sannoo, ettet poika uskois kaikkee mitä televisiost tulloo, mutku ei. Ja sit sen sisko ajo päänsä kaljuks, ku ei se jaksanu pestä sitä, ja sit se ryhty kommunistiks. Voittekste kuvitella? Mitä Kaunistokin ajattelis jos viel elis. Mitesse oikeen meni... 'Rakasta muita, mutta rakasta ittees viel piekkase enemmän!' Ja kuka tää Pentti Jumi oikee kuvittelee oleva? Kaveeraa Kosken kans kuin muuta elämää ei ois, ja Koski pitää sitä kui mitäkin nuorta jumalaa. 'Pentti Jumi ratkasee kaikki mikroongelmat!' Vaan en oo ikuna nähny ees miehe kasvoj! Mikä lie mielikuvitusetukka koko mies! Ja ny uusimpana Saprriina teekkarinoita. Eilenki se kirjastossa selitti jostain pakanamenosta. Saprriina – mikä nuorisoo oikeen risoo?”

”Hei! Wiccamenot on aivan yhtä pakanallista kuin mitkäkin karhunpeijaisbailabailat! Ja minä en ole Saprriina vaan Sallatiina!”

”Ei me täällä karhunpeijasii harrastetakaan! Ei me missään Virroil kuule asuta!”

”Minä kuulin, että nuoriherra Paasikivi lähti Japaniin rikka-ruohoja kitkemään.”

”No mikä halavatun vietti sen sinne asti ois ajanu? Lokintapasten tilalla rikkoja riittää tapettavaks ettei lumelle sijaa jää!”

”Kyllähän oma Kaaleppisikin väitti penien osaavan puhua...”

”No sil oli kaikki taurit pääs! Eihä se enää erottanu ees ihmiste puhetta linnunlaulust! Ja sit se... Armasko se siel takana viittaa? Haluukko sanoo jottai?”

”Mul tuli housuu...”

”Marjaletti, mee vaihtaa Armaksen vaipat. Onks muil mitää sanottavaa? Karpaasi-Kalle?”

”Hulluja nuo kaupunkilaiset. Ei mul muuth.”

”Jos täs oli kaikki, niin voiaan siirtyy ruokasalin puolel joululounaalle. Amét tarjoo, eli ei kannatta oottaa mitään kinkkuu ja pernalaatikkoo. Niin, ja muistakaa, et piparit on kovii! Eli jos tekohampaat ei pure, niin jälkkäri vaihtoehtona on kesäkeitto viime keväältä. Ainii, musiikin tarjoo teejii Huuko. Pyyettii humppaa – tuski tulee. Juu. Siin tais olla kaikki. Mie siirryn kamariin nauttii päivän hermoromahhusta. Hyvää jouluu vaa kaikille ja onnellista uutta vuostuhatta. Tuski se mennyttä huonompi voi olla.”

”Tommitar Vastarapu on puhunut!”

”Kyl tääl moni muuki immeinen ääntä käytti! Aina se Vastarapu kahmii kaiken kunnian ittelleen! Eroanomusta pöytään ja sassiin!”

Tarinan päätös

Pariskunta Penttilä–Eevalalla on yhteisenä ihastuksen kohteena japanilainen Hopeanuoli-animaatiosarja, jonka kunniaksi he lähtevät suunnittelemaan huvittelupuistoa Japaniin Higashinarusen idyllimäiseen kylään. Matkaan tulee kuitenkin yllättäviä mutkia, kuten tappajakarhu ja rahanahne kunnanjohtaja...

Suuri hanke, joka tunnetaan myös nimellä *Pisneksiä ja koiruuksia*, on Suuren trilogian kolmas osa. Trilogian tarinat käsittelevät Yoshihiro Takahashin luoman Hopeanuoli- eli Ginga-sarjan tapahtumia sekä sen ainutlaatuista suosiota Suomessa viihdyttävässä ja välillä varsin hämmästyttävässäkin muodossa.

Suuren trilogian osat:

- I Suuri keskustelu
- II Suuri vallankumous
- III Suuri hanke
- IV Kaksoissola 2000

toisvisio.neocities.org/hopeanuoli
Kannen kuva: Toei Animation
Kansi: Toisvisio